Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 12.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . . » 6,50	Ἑξάμηνος . » 8.—
Τρίμηνος . . . » 3,50	Τρίμηνος . » » 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 50

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Σφηκιδῶν ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον | *Ἐν Ἀθήναις, 21 Δεκεμβρίου 1919* | *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 3*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Α'. (Συνέχεια)

Κρατοῦσαν καὶ τὴν ἀναπνοή τους.

Τότε ἀκούσθηκε καὶ δεύτερη κανονιά. Κι' ἀφοῦ πέρασε ἕνα λεπτό, ἀκούσθηκε καὶ τρίτη.

— Νά!...ναί... εἶναι κανονιές! εἶπε ὁ Τζάκ.

— Κι' ἔρχουνται ἀπὸ τὴν ἀνατολή! ἐπρόσθεσε ὁ Φρίτς.

Περνοῦσε ἄραγε κανένα πλοῖο, ποὺ ἀποκρίθηκε στὶς δυὸ κανονιὲς μὲ τρεῖς, καὶ τὸ πλοῖο αὐτὸ θὰ ἔβαζε τώρα πλώρη γιὰ τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας;

Β'.

Ἐπιστροφὴ τοῦ καγιάκ. — Ἡ ἐντύπωση ποὺ προξένησε. — Ἡ ἀπόφαση ποὺ προκάλεσε. — Τρεῖς ἡμέρες τρικυμία. — Τὸ ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι. — Τὸ ἀραγμένο πλοῖο.

Μόλις ἔπεσε ἡ διπλῆ κανονιὰ ἀπὸ τὴν κανονοστοιχία τοῦ Καρχαρία, οἱ ἀντίλαλοι τοῦ Φλεσενχάϊμ τὴν μετάδωσαν ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ Τζέννυ, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Φραγκίσκος ἔτρεξαν στ' ἀκρογιάλι καὶ μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τὸν ἄσπρο καπνὸ τῶν δυὸ κανονιῶν, ποὺ ἔφευγε πρὸς τὸ Φάλκενχορστ. Καὶ κουνῶντας τὰ μαντήλια τους, ἀποκρίθηκαν μ' ἕνα ζήτω, λιγώτερο βέβαια βροντερό, ἀλλὰ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴν καρδιά τους.

Ἔπειτα, καθένας ἑτοιμάσθηκε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασία του ὅταν ἡ Τζέννυ, ποὺ κοίταζε μὲ τὰ κιάλια κατὰ τὸ νησάκι, εἶπε:

— Νά, ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζάκ ἔρχουνται.

— Ἀπὸ τώρα;... ἀπόρησε ὁ Ἐρνέστος. Μόλις θὰ πρόφθασαν νὰ ξαναγεμίσουν τὰ κανόνια τους. Φοβήθηκαν τὸν καιρό; Γιατί βιάζουνται ἔτσι;

— Ἀλήθεια, φαίνουνται βιαστικοί, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ἅμα εἶδε κι' αὐτὸς ὅτι τὸ καγιὰκ ἔφευγε ἀπὸ τὸ νησί.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία, πὼς τὸ κινούμενο ἐκεῖνο σημάδι, ποὺ ἔβλεπαν μὲ τὰ κιάλια πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ νησιοῦ, ἦταν ἡ ἐλαφριὰ βαρκούλα κι' ἔτρεχε, ἔτρεχε, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε...

— Περίεργο ὅμως!... εἶπε ἡ κυρία Ζερμάττ. Ἔχουν νὰ μᾶς ἀνακοινώσουν τίποτα σπουδαῖο;...

— Ἔτσι φαίνεται! ἀποκρίθηκε ἡ Τζέννυ.

Ἡ εἴδηση ποὺ τοὺς ἔφεραν, ἦταν καλή, ἦταν κακή;... Καθένας ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ του αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ κανένας δὲν ἐπιχειροῦσε καὶ νὰ τὸ λύσῃ.

Ὅλα τὰ μάτια ἦταν γυρισμένα πρὸς τὸ καγιάκ, ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε. Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἦταν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία ὡς τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν. Ὁ Φρίτς δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ πανάκι του, γιατί ὁ ἀέρας ἔπεφτε καὶ μόνο μὲ τὴ διπλῆ κωπηλατία ἡ βαρκούλα ἔτρεχε γρηγορώτερα κι' ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἀπάνω στὰ μόλις ρυτιδωμένα νερὰ τοῦ ὅρμου τῆς Σωτηρίας.

Ὁ κ. Ζερμάττ φοβήθηκε τότε μήπως ἡ βιαστικὴ αὐτὴ ἐπιστροφὴ δὲν ἦταν παρὰ φυγή, καὶ μήπως καμμιὰ πιρόγα ἀγρίων, ποὺ κυνηγοῦσαν τὸ καγιάκ, θὰ παρουσιάζουνταν σὲ λίγο ἀπ' τὸ νησί, ἢ καὶ καμμιὰ βάρκα πειρατῶν ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ τὴ σκέψη του αὐτὴ δὲν τὴν φανέρωσε σὲ κανένα. Πρὸς τί νὰ τοὺς ἀνησυχήσῃ, νὰ τοὺς φοβίσῃ, κι' ἴσως ἄδικα; Κι' ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Μπέτσι, τὴν Τζέννυ, τὸν Ἐρνέστο καὶ τὸν Φραγκίσκο, κατέβηκε στὴν ἀκροποταμιά, γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν Τζάκ καὶ τὸν Φρίτς μόλις θὰ ἔφθαναν.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, τὸ καγιὰκ ἐσταμάτησε κοντὰ στοὺς πρώτους βράχους, ποὺ ἐχρησίμευσαν γι' ἀποβάθρα, ἐκεῖ στὸ στόμιο τοῦ ρέμματος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ κ. Ζερμάττ.

Ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζάκ βγῆκαν ἔξω. Λαχανιασμένοι, καταϊδρωμένοι, κατακουρασμένοι, στὴν ἀρχὴ δὲν μπόρεσαν νὰ ἀποκριθοῦν παρὰ μὲ νεύματα, δείχνοντα τὸ ἀκρογιάλι πρὸς τὰ νοτιοανατολικὰ τοῦ ὅρμου τῆς Σωτηρίας.

— Μὰ τί συμβαίνει; ξαναρώτησε ὁ Φραγκίσκος, πιάνοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν Φρίτς.

— Μὰ δὲν ἀκούσατε;... ρώτη-

Ὁ Τζάκ καὶ ὁ Φρίτς.

σε τέλος αὐτός, ἅμα μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

— Τί; τίς δυὸ κανονιὲς ποὺ ρίξατε μὲ τὰ κανόνια τοῦ Καρχαρία; εἶπε ὁ Ἐρνέστος.

— Ὄχι...ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ, ὄχι τίς δικές μας...ἐκεῖνες ποὺ μᾶς ἀποκρίθηκαν.

— Τί;...ἔκαμε ὁ κ. Ζερμάττ. Κανονιές;

— Ἀλήθεια;...ἀλήθεια; ψιθύρισε ἡ κυρία Ζερμάττ.

Ἡ Τζέννυ εἶχε πλησιάσει τὸν Φρίτς καὶ, χλωμὴ ἀπὸ συγκίνηση, ρώτησε κι' αὐτή:

— Ἀκούσατε κανονιὲς ἀπ' ἀντίκρυ;

— Ναί, Τζέννυ. .τρεῖς μὲ διαλείμματα ἰτόχρονα!

Ὁ Φρίτς μιλοῦσε μὲ τόση βεβαιότητα, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν πὼς ἔκαμνε λάθος. Ἄλλωστε κι' ὁ Τζάκ ἐπιβεβαίωσε τὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ του κι' ἐπρόσθεσε:

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πὼς κάποιο πλοῖο βρίσκεται μπροστὰ στὴ Νέα-Ἐλβετία, κι' ἄκουσε τὶς κανονιές μας.

— Πλοῖο;... πλοῖο;... ψιθύρισε ἡ Τζέννυ.

— Κι' ἀπὸ τἀνατολικὸ μέρος ἀκούσθηκαν αὐτὲς εἰ τρεῖς κανονιές; ρώτησε ἡ κ. Ζερμάττ.

— Ναί, ἀπὸ τὸ ἀνατολικό, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς καὶ συμπεραίνω ἀπ' αὐτό, ὅτι ὁ ὅρμος τῆς Σωτηρίας δὲν θὰ χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα παρὰ μὲ μιὰ ὡς δυὸ λεύγες.

Ἦταν πιθανό· δὲν τὸ ἤξεραν ὅμως, γιατὶ καμμιὰ ἀναγνώριση δὲν εἶχε γίνει ἀκόμα στὴν ἀκρογιαλιὰ ἐκείνη τοῦ ὅρμου.

Ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξη, ποὺ δὲν ἐδάσταξε παρὰ λίγες στιγμές, φαντάζεται κανεὶς τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐκυρίευσαν τοὺς κατοίκους τῆς Νέας-Ἐλβετίας. Ἕνα πλοῖο...βεβαιότατα ὑπῆρχε ἀπέξω ἕνα πλοῖο, ποὺ τοὺς κρότους τῶν κανονιῶν του τοὺς εἶχε φέρει ἡ αὔρα ὡς τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία!..Δὲν ἦταν σὰν ἕνας δεσμὸς ποὺ ἔνωνε μὲ τὸν ἐπίλοιπο κατοικημένο κόσμο τὴν ἄγνωστη ἐκείνη γῆ, ὅπου ἔντεκα χρόνια τώρα, ζοῦσαν οἱ ναυαγοὶ τοῦ Λάντλορδ;..Τὸ κανόνι εἶναι τὸ στόμα τῶν πλοίων. Μ' αὐτὸ μιλοῦν ἀπὸ μεγάλες ἀποστάσεις. Καὶ μιὰ τέτοια φωνὴ εἶχε ἀκουσθῆ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία χαιρετοῦσε τὴν ἀναχώρηση καὶ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ καλοκαιριοῦ!..Φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ποὺ δὲν τὸ θεωροῦσαν μιὰ πιθανὸ ὁ κ. Ζερμάττ καὶ οἱ δικοί του, τοὺς εὕρισκε ὅλως διόλου ἀπροετοίμαστους, ὡσὰν τὸ πλοῖο ἐκεῖνο νὰ μιλοῦσε μιὰ γλῶσσα ποὺ εἶχαν πάψει νὰ τὴν καταλαβαίνουν.

Συνῆλθαν ὥστόσο καὶ δὲν συλλογιζόντανε κιὰ παρὰ τὰ καλὰ ποὺ παρουσίαζε αὐτὸ τὸ τυχερό. Ὁ μακρυὸς κρότος ποὺ ἔφθασε ὡς ταύτιά τους, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους κρότους, ποὺ τόσον καιρὸ ἦταν συνειθισμένοι νὰ κοῦνε: οὔτε κρότος δένδρου ποὺ τὸ ἔσπαζε ὁ ἀνεμοστρέβιλος· οὔτε κρότος θάλασσας ἀναστατωμένης ἀπὸ τὴν τρικυμία· οὔτε κρότος βροντῆς σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς φεβρὲς θύελλες τῆς μεσοτροπικῆς ἐκείνης ζώνης. Ὄχι!..Ὁ κρότος ἐκεῖνος ἦταν ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου! Ὁ πλοίαρχος, τὸ πλήρωμα τοῦ περαστικοῦ πλοίου δὲν μποροῦσαν κιὰ νὰ νομίζουνκὼς ἡ χώρα ἐκείνη ἦταν ἀκατοίκητη. Κι' ἂν ἔμπαιναν νάγκυροβολήσουν στὸν ὅρμο, ἡ σημαία τους θὰ χαιρετοῦσε τὴ σημαία τῆς Νέας Ἑλβετίας!

Γι' αὐτὸ ὅλοι ἔβλεπαν τώρα μὲ βεβαιότητα τὴν γρήγορή τους ἀπελευθέρωση. Ἡ κυρία Ζερμάττ δὲν αἰσθανόταν κιὰ τοὺς φόβους τοῦ μέλλοντος. Ἡ Τζέννυ, συλλογιζοταν τὸν πατέρα της, ποὺ ἦταν ἀπελπισμένη ὅτι δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτέ. Ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ γυιοί του φανταζόνταν μὲ χαρὰ τὴν ἐπιστροφή τους στὸν κατοικημένο κόσμο, στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τόσο εἶχαν ἐπιθυμήσει. Ἔτσι, ἡ πρώτη ἐντύπωση ποὺ ἔλαβε ἡ ἀποκλεισμένη εἰκογένεια, ἦταν ἐκείνη ποὺ δίνει ἡ πραγματοποίηση τῶν προσφιλέστερων πόθων. Καὶ μὴ βλέποντας στὸ περιστατικὸ ἐκεῖνο παρὰ μόνο ὅ,τι παρουσίαζε καλό, παραδόθηκε ὁλάκαρη στὴ χαρά, στὴν ἐλπίδα καὶ στὴν εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν οὐρανό.

— Πρῶτα πρέπει νὰ εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό, ποὺ ἡ προστασία του δὲν μᾶς ἔλειψε ποτέ, εἶπε ὁ Φραγκίσκος. Σ'αὐτὸν πρέπει ν' ἀναιθοῦν οἱ εὐχαριστίες μας, 'ς Αὐτὸν πρέπει νἀπευθυνθοῦν οἱ προσευχές μας!

Πολὺ φυσικὸ νὰ ἐκφράζεται ἔτσι ὁ Φραγκίσκος. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε βαθὺ τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα καὶ μὲ τὴν ἡλικία τοῦ εἶχε γίνει βαθύτερο. Ἦταν καλὸς χαρακτήρας, ἴσιος, ἥσυχος, γεμάτος ἀγάπη γιὰ τοὺς δικούς του, ποὺ γι' αὐτόν, ὡς τώρα, ἦταν ὁλόκληρη ἡ Ἀνθρωπότης. Ἂν κι' ὁ μικρότερος ἀδελφός, ἦταν ὡς τόσο ὁ σύμβουλος κι' ὁ διαιτητὴς στὶς πολὺ σπάνιες διαφορὲς ποὺ ξεφύτρωναν ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς κολὺ ἑνωμένης αὐτῆς οἰκογένειας. Ποιὰ θἄταν ἡ κλίση του, ἂν ζοῦσε στὴν πατρίδα; Θὰ γινόταν χωρὶς ἄλλο γιατρὸς ἢ ἱερωμένος, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀνάγκη ἐκείνη τῆς ἀγάπης, τῆς ἀφοσίωσης, ποὺ ὑπῆρχε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ὅπως ἡ φυσικὴ δραστηριότης στὴν ψυχὴ τοῦ Φρίτς καὶ τοῦ Τζάκ, ὅπως ἡ διανοητικὴ στὴν ψυχὴ τοῦ Ἐρνέστου.

Κι' ἔκαμε μιὰ θερμὴ προσευχὴ στὸ Θεό, ποὺ τὴν ἄκουσαν μ' εὐλάβεια καὶ μὲ συγκίνηση ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του, οἱ ἀδελφοί του κι' ἡ Τζέννυ.

Σὲ τέτοια περίσταση, ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν χωρὶς νὰ χάσουν στιγμή. Ἡ πιὸ πιθανὴ ὑπόθεση ἦταν πὼς τὸ πλοῖο ἐκεῖνο, ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νἀμφισβητήσῃ τὴν παρουσία του, θἄχε κηρύλα ἀράξει σὲ κανένα κολπίσκο τῆς ἀκτῆς κι' ὄχι πὼς περνοῦσε ἀπέξω ἀπὸ τὴ Νέα-Ἐλβετία. Οἱ κανονιὲς ποὺ εἶχε ἀκούσει καὶ ποὺ τοὺς εἶχε ἀπαντήσει, θὰ τὸ ἔκαναν ἄραγε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀναγνώριση ἐκείνης τῆς χώρας; Καὶ θὰ εὕρισκε ἔτσι τὸν Ὅρμο τῆς Σωτηρίας, μόλις ἔντριβε τὸ ἀκρωτήρι, ποὺ τὸν τελείωνε κατὰ τὴν ἀνατολή;

Αὐτὴ ἦταν ἡ γνώμη τοῦ Φρίτς. Κι' ἀφοῦ τελείωσε τοὺς συλλογισμούς του, εἶπε:

— Ὥστε τὸ μόνο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε, εἶναι νὰ προσπαντήσουμε αὐτὸ τὸ πλοῖο, ἀκολουθῶντας τὴν ἀνατολικὴ ἀκτή.

— Κι' ἂν εἶναι ἀργά;..εἶπε ἡ Τζέννυ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ὅποιος κι' ἂν εἶναι, ἀδύνατο νὰ μὴ προσπαθήσῃ νὰ μάθῃ...

— Τὰ λογια εἶναι περιττά! ἐφώναξε ὁ Τζάκ. Πᾶμε!

— Χρειάζεται καιρὸς νὰ ἑτοιμασθῆ ἡ μεγάλη βαρκα, παρατήρησε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Δὲν προσθαίνουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς. Τὸ καγιὰκ ἀρκεῖ.

— Ἔστω! εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ.

Καὶ σὲ λίγο ἐκρόσθεσε.

— Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ἐνεργήσουμε μὲ τὴ μεγαλύτερη φρόνηση ... Νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἄγριοι, Μαλαῖοι ἢ Αὐστραλιανοί, ἀποβιβάσθηκαν στὴν ἀνατολικὴ ἀκτή; Μοῦ φαίνεται ἀπίθανο. Πάντα ὅμως ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς συχνάζεται ἀπὸ πειρατὲς κι' ὅλα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ φοβᾶται ἀπ' αὐτούς.

— Βέβαια, εἶπε ἡ κυρία Ζερμάττ. Καὶ καλύτερα νὰ πάῃ ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦλθε αὐτὸ τὸ πλοῖον, ἂν τυχόν...

— Ἔννοια σου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, θὰ εἶμαι κι' ἐγώ. Πρὶν ἔλθουμε σ' ἐπικοινωνία μ' αὐτοὺς τοὺς ξένους, πρέπει νὰ μάθουμε πρῶτα τί μέρος λόγου εἶναι.

Τὸ σχέδιο ἦταν φρόνιμο. Δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ἐκτελεσθῆ. Ἀλλ' ἀπὸ μιὰ ἀληθινὴ κακοτυχία, ὁ καιρὸς ἐχάλασε ἀπὸ τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Ἀφοῦ ἔπεσε λίγο, ὁ ἄνεμος σηκώθηκε πάλι δυτικὸς καὶ δυνάμωσε. Τὸ καγιὰκ δὲν μποροῦσε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ στὸν ὅρμο, οὔτε ἂν ἐκρόκειτο νὰ πάῃ μόνο ὡς τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Ὁ οὐρανὸς σκεπάσθηκε μὲ σύννεφα ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴ δύση, —σύννεφα ἀπὸ καῖνα ποὺ ἕνας θαλασσινὸς δὲν τὰ ἐμπιστεύεται ποτέ.

Ἀλλ' ἂν μὲ τὸ καγιὰκ δὲν ἦταν πιὰ φρόνιμο νὰ πᾶνε, μποροῦσαν νὰ χάσουν

μιὰ-δυὸ ὧρες σὲ προετοιμασίες, γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦν τὴ μεγάλη βάρκα, ἂν κι' ἡ θαλασσοταραχὴ θἄταν ἀρκετὰ δυνατὴ πέρ' ἀπὸ τὸν ὅρμο;

Πρὸς μεγάλη του στενοχώρια, ὁ κ. Ζερμάττ ἀναγκάσθηκε νὰ παρατήσῃ κι' αὐτὸ τὸ σχέδιο. Πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἀληθινὴ τρικυμία σήκωνε τὰ νερὰ τοῦ Ὅρμου τῆς Σωτηρίας καὶ τὸν ἔκανε ἀδιάβατο. Ἡ ἀπότομη αὐτὴ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ δὲν μποροῦσε βέβαια, τέτοια ἐποχή, νὰ βαστάξῃ· τοὺς χαλοῦσε ὅμως ὅλα τὰ σχέδια. Κι' εἰκοσιτέσσερες μονο ὧρες νὰ κρατοῦσε ἡ τρικυμία, δὲν θἄταν ἴσως ἀργὰ νὰ βγοῦν ὕστερα γυρεύοντας τὸ πλοῖο;...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΓΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 11)

Τὸ βράδυ, στὸ δεῖπνο, ἡ λύπη μας ἔγεινε πιὸ μεγάλη, γιατὶ ὁ νοῦς μας ἦταν στὸν ψητὸ γάλο.

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ μπέης μᾶς ὡδήγησε σὲ μιὰ ὡραία σάλα, ὅπου μᾶς εἶχαν στρώσει κάτω στὸ πάτωμα ἄφρατα στρώματα, σεντόνια, πουπουλένια μαξιλάρια καὶ ζεστὰ παπλώματα.

«Καλέμε, Κώστα, λέγω τοῦ συντρόφου μου, ντρέπουμαι νὰ κοιμηθῶ σ'αὐτὰ τὰ στρωσίδια, θὰ τὰ γεμίσουμε ψεῖρες!

«Μὴν εἶσαι κουτός, μοῦ ἀπαντᾶ, αὐτὸ εἶναι τὸ νόμισμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ νικητὴς πληρώνει τὸν ἡττημένον!»

Μῆνες ὁλόκληρους εἶχε τὸ σῶμά μας νὰ ἀναπαυθῆ σὲ στρῶμα μὲ σεντόνια καὶ ἡ χαρά μας καὶ ἡ ἀπόλαυσι μᾶς ἔκαμαν νὰ λησμονήσουμε τὸ γάλο.

Ἕνας ὕπνος γλυκὸς μᾶς ἔκλεισε ἀμέσως τὰ μάτια καὶ ὄνειρα τερπνα μᾶς ἐνανούριζαν.

Ἄξαφνα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐξύπνησα ἀποτομα ἀπὸ κάτι κουνήματα δυνατὰ κι' εἶδα τὸν Κώστα ὁλόρθο στὰ στρωσίδια.

«Τ' εἶναι, μωρέ; τοῦ λέγω.

«Din! don! Din! don» μοῦ ἐφώναζε καὶ πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

«Τί ἔπαθες, Κώστα; Τί ντὲν ντὸν εἶν' αὐτά;»

«Dindon, Dindon!» μοῦ ἐπανελάμβανε πιὸ δυνατά.

Ἄρχισα νὰ ὑποπτεύωμαι μὴν τοὔρυγε τὸ μυαλό. Εἶχ' ἀκούσει ὅτι κάποιος στρατιώτης εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὶς πολλὲς ψεῖρες κι' ἐρωτήθηκα μὴν ἔπαθε καὶ ὁ Κώστας τὸ ἴδιο. Κρῖμα στὸ παιδί, κρῖμα στὴ μάννα του ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο!

«Κοιμήσου, Κώστα μου. Δὲν ἔχεις τίποτα, θὰ σοῦ περάσῃ...

«Dindon, μωρέ, dindon!»

«Τί Κινέζικα λὲς αὐτοῦ; Μὴ θέλῃς νάπῃς γιὰ τὸν Τσὶν—Τσών;

«Γιὰ ποῖον Τσὶν—Τσών; Dindon, μωρέ, λὲν τὸν γάλο γαλλικά. Τὸ θυμήθηκα στὸν ὕπνο μου».

«Αἴ καλά, κοιμήσου τώρα.»

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ πρώτη μας κουβέντα μὲ τὸν μπέη ἤτανε: «dindon, dindon!»

Ἐκεῖνος, ὄχι πολὺ δυνατώτερος ἀπὸ μᾶς στὰ Γαλλικά, μᾶς κοίταζε μὲ ἀπορία. Ἀλλὰ σαν νὰ τοῦ ἦλθεν αἰφνιδία ἔμπνευση, ἔτρεξε στὴ βιβλιοθήκη του κι' ἔφερεν ἕνα Γαλλοτουρκικὸν λεξικὸν καὶ ἀφοῦ ἔψαξε λίγη ὥρα βρῆκε τὴν λέξιν dindon, πλησίον τῆς ὁποίας τὸ καλό μας λεξικὸ εἶχε ζωγραφισμένον καὶ ἕνα γάλο μὲ φουσκωμένα τὰ φτερά.

— Voulez-vous manger un dindon?» (Θέλετε νὰ φᾶτε γάλο;)

— Oui, Monsieur! Et un sapounhalva. (Μάλιστα, κύριε! Καὶ ἕνα σαπούνχαλβᾶ!)

Τὸ μεσημέρι λοιπὸν ἐφάγαμε ἀληθινὰ μπέικα ἕνα γάλο καπαμᾶ, πιλάφι καὶ σαπούν-χαλβᾶ.

Ἕνα μόνο μᾶς ἔλειπε, τὸ κρασί, γιατὶ οἱ Τοῦρκοι δὲν πίνουν.

«Τώρα ποὺ μποροῦμε καὶ συνεννοούμεθα μὲ τὸν μπέη, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βιαστοῦμε νὰ φύγουμε γιὰ τὴν Κοζάνη», εἶπα τοῦ Κώστα μετὰ τὸ γενναῖο φαγί. Τὶς ἀποθήκες τῆς τοῦραμε γεμάτες κριθάρι, διότι οἱ ἀφελεῖς Τοῦρκοι δὲν εἶχαν τὴν πονηρία νὰ τὸ κρύψουν. Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν ἐστείλαμε στὴν Ἐπιμελητεία τῆς Κοζάνης δέκα φορτώματα κριθάρι μὲ τὸ ἑξῆς ἔγγραφο:

«Οἱ λοχίαι Π. Δ. Παναγόπουλος καὶ Κώστας Κοτζιᾶς πρὸς τὸν κ. Χρυσανθακόπουλον ἀντισυνταματάρχην. Εἰς Κοζάνην.

«Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἐλθόντες εἰς Τζουμᾶ, εὕρομεν τὰς ἀποθήκας κενάς. Κατόπιν συντόνου ἐνεργείας μας καὶ αὐτιτηρῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν, κατωρθώσαμεν νὰ ἀνακαλύψωμεν δέκα [10] φορτία κριθῆς, τὰ ὁποῖα σήμερον ἀποστέλλομεν. Θὰ συνεχίσωμεν δραστηρίως τὸ ἀνατεθὲν ἡμῖν ἔργον καὶ ἐστὲ βέβαιος ὅτι θὰ τὸ φέρωμεν οἰσίως εἰς πέρας. Ἐκτὸς τούτου, εἶναι ἀνάγκη νὰ παραμείνωμεν ἐπί τινας ἡμέρας ἐδῶ καὶ πρὸς παγίωσιν τῆς τάξεως.»

Τὸ τελευταῖο γράφτηκε κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Κοτζιᾶ. Ὅταν πλέον τελείωσαν τὸ κριθάρι κι' οἱ γάλοι τοῦ μπέη, ἐτιτρῶχμε στὴν Κοζάνη νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΝΙ

Πέφτει ἀραιὸ ἀραιὸ τὸ χιόνι
Καὶ πῶς λυποῦμαι ποὺ δὲ σρώνει,
Τὴν πλάση νἀτασπρῃ νὰ ἴδῶ,—

Κι' ἔτσι παντοῦ νὰ καθρεφτίζω,
Ὅπου τὰ μάτια μου γυρίζω,
Τὴν ἴδια τὴν ψυχή μου ἐγώ.

Ψ. Κ.

Η ΧΗΝΑ

Μιὰ φορά, ἦταν ἕνας ταμπάκης ποὺ χειμῶνα καιρό, καθότανε στὴ ρεμματιὰ κι' ἔξυνε τομάρια. Μιὰ μέρα, πέρασε ἀπὸ κεῖνα ὁ Βασιλιὰς καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔφτειανες τοὺς ἑξῆς πρώτους καὶ δουλεύεις αὐτοὺς τοὺς ἑξῆς;

Κι' ὁ ταμπάκης τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Κείνους τοὺς ἑξῆς τοὺς ἔβαλα μὲ τούτους τοὺς ἑξῆς, μὰ πάλι τὰ τριανταδυὸ δὲν τὰ προφταίνω.

— Καλά. Ἐγὼ θὰ σοῦ στείλω μιὰ χήνα νὰ τὴν ξεπουπουλίσῃς, τοῦ εἶπε ὁ Βασιλιὰς καὶ διάβηκε.

«Νὰ μοῦ τὴ στείλῃς, Πολυχρονεμένε, καὶ τουλούμι θὰ τὴν κάνω!» τοῦ φώναξε ὁ ταμπάκης.

* * *

Ὁ Βασιλιὰς γύρισε στὸ παλάτι, ἔκραξε τὸ Βεζύρη του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κεῖ-πέρα στὴ ρεμματιά, βρῆκα ἕνα ταμπάκη καὶ τὸν ρώτησα: «Τί ἔκανες τοὺς πρώτους ἑξῆς καὶ δουλεύεις αὐτοὺς τοὺς ἑξῆς;» Καὶ κεῖνος μοῦπε: «Ἐκείνους τοὺς ἑξῆς τοὺς ἔβαλα μ' αὐτοὺς τοὺς ἑξῆς, καὶ πάλι τὰ τριανταδυὸ δὲν τὰ προφταίνω». Κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα: «Νὰ σοῦ στείλω μιὰ χήνα, τὴν ξεπουπουλίζεις;» «Τουλούμι τὴν κάνω!» μοῦ ἀποκρίθηκε. Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; Ἂν δὲν μπορέσῃς, σὲ τρεῖς ἡμέρες, νὰ μοῦ τὰ ἑξηγήσῃς, θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι.

* * *

Ὁ κακόμοιρος ὁ Βεζύρης, τρομαγμένος, πῆγε ἴσια στὴ ρεμματιά, βρῆκε τὸν ταμπάκη καὶ τὸν ρώτησε.

— Νὰ μοῦ δώσῃς πεντακόσιες λίρες, νὰ σοῦ τὰ ἑξηγήσω ἐγὼ ὅλα, τοῦ εἶπε ὁ ταμπάκης.

Ὁ Βεζύρης τοῦ τὶς ἔδωσε καὶ ὁ ταμπάκης τοῦ εἶπε:

—Οἱ ἑξῆ πρῶτοι εἶναι οἱ μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ κι' οἱ ἑξῆ δεύτεροι οἱ μῆνες τοῦ χειμῶνα. Ἐγὼ τοὺς βάζω ὅλους μαζί,—παναπῆ δουλεύω χειμῶνα-καλοκαῖρι,—καὶ πάλι δὲν προφταίνω τὰ τριανταδυὸ μου δόντια,—πανκπῆ ὅσα βγάζω ὁλοχρονίς, δὲν μοῦ φτάνουν γιὰ νὰ τρώω. Κατάλαβες;

— Ναί, εἶπε ὁ Βεζύρης. Ἀμὴ ἡ χήνα τί εἶναι;

— Ἂν μοῦ δίνῃς ἀκόμα τρακόσιες λίρες, θὰ σοῦ πῶ καὶ τὴ χήνα, ἀποκρίθηκε ὁ ταμπάκης.

Ὁ Βεζύρης τοῦ τὶς ἔδωσε κι' ὁ ταμπάκης τοῦ εἶπε:

— Ἡ χήνα εἶσαι σύ, ποὺ σὲ ξεπουπούλισα τώρα καὶ σ' ἔκανα τουλούμι, παναπῆ σοῦ πῆρα ὀκτακόσιες κίτρινες!

Ὁ Βεζύρης γύρισε στὸ παλάτι καὶ τὰ ἑξήγησε στὸ Βασιλιά. Ὁ Βασιλιὰς καμώθηκε πὼς δὲν κατάλαβε πὼς εἶχε πάει στὸν ταμπάκη. Ἔτσι ὁ Βεζύρης γλύτωσε τὸ κεφάλι του.

[Λαϊκὸ αἰνιγματικὸ παραμύθι] ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΤΑ ποὺ θά σᾶς διηγηθῶ εἶναι μιὰ πρόσφατη ἱστορία, ποὺ τὴν μισοξέρουν μάλιστα ὅσοι ἦταν ἀναγνῶστες μας καὶ πέρσυ, γιατὶ ἔγεινε τότε κάποιος λόγος στὴν «Ἀλληλογραφία». Ἕνας συνδρομητής μας, μικρὸ παιδί, καλὸ κι' ἔξυπνο, μὰ χωρὶς νάχῃ ἀκέμα ἐκεῖνο ποὺ τονομάζουμε φιλολογικὴ συνείδηση, ἑπομένως χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, βρῆκε κάπου ἕνα ὄμορφο ποιηματάκι, τὸ ἀντίγραψε καὶ μᾶς τῶστειλε γιὰ δικό του. Πρᾶγμα, δυστυχῶς, συνειθισμένο κι' ἀνακόφευκτο: Γελασθήκαμε καὶ τὸ βάλαμε στὴ Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες λάβαμε ἕνα γράμμα, ἕνα γράμμα φοβερό. Μᾶς τῶστειλνε ὁ ἰδιοκτήτης νὰ ποῦμε τοῦ κλοπιμαίου, συνδρομητής μας κι' αὐτός, μεγάλο παιδί, φοιτητής, ποιητὴς καί,— τὸ ἀντίθετο ἄκρο, βλέπετε, ἀπὸ τὸνἄλλο,—μὲ φιλολογικὴ συνείδηση ἀναπτυγμένη στὸν ὑπέρτατο βαθμό. Ἔτσι ἐξηγεῖται κι' ἡ μεγάλη του ἀγανάκτηση γιὰ τὴ λογοκλοπία. Ἕνα πρᾶγμα ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τῶκανε αὐτός, οὔτε κατὰ φαντασία, ἦταν φυσικὰ ἀδύνατο νὰ τὸ συχωρέση 'ς ἕναν ἄλλον. Καὶ μ' ἔντονο ὕφος, ἀπαιτοῦσε τὴ μεγαλύτερη ἱκανοποίηση καὶ τὴν αὐστηρότερη τιμωρία τοῦ λογοκλόπου. Νὰ δημοσιεύσουμε δηλαδὴ φαρδιὰ-πλατιά: «Ὁ τάδες (ὄνομα καὶ ἐπώνυμο,) μὲ τὸ ψευδώνυμο δεῖνα, ἐδημοσίευσε στὴ Σελίδα Συνεργασίας, γιὰ δικό του, τὸ ποίημα τοῦ δεῖνα (τίτλος, ὄνομα κι' ἐπώνυμο,) δημοσιευμένο μὲ τὸ τάδε ψευδώνυμο στὸ περιοδικὸ Α (ἔτος, ἡμερομηνία, ἀριθμός, σελίδα,) καὶ ξαναδημοσιευμένο στὸ περιοδικὸ Β (ἔτος, ἡμερομηνία κτλ.)»

Ὡς ἐδῶ δὲν βλέπαμε — καὶ βέβαια δὲν βλέπετε οὔτε σεῖς,—τίποτα τὸ παράξενο. Μόνο ἴσως κάτι τὸ ὑπερβολικό. (Γιατὶ ὑπερβολικὸ θὰ ἦταν νὰ στηλιτεύσουμε καὶ μὲ τὄνομά του ἕνα μικρὸ παιδί, ποὺ ἔκαμ' ἕνα κακὸ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ· τὸ ψευδώνυμο θἄφθανε.) Μὰ τὸ γράμμα τοῦ ἀδικημένου εἶχε καὶ συνέχεια... ἀπρόοπτη: Ἔριχνε ὅλα τὰ κατάβαρα σὲ μένα! Μὲ θεωροῦσε ὑπεύθυνο γιὰ τὴ φοβερὴ ἀδικία ποὺ τοῦ ἔγεινε καὶ μὲ κατηγοροῦσε πώς, 'ς αὐτὴν τὴν περίσταση, δὲν ἔκαμα τὸ χρέος μου, τὸ καθῆκόν μου. Καὶ ποιό, νομίζετε, ἦταν τὸ καθῆκόν μου; Ἀκοῦστε: Ἔπρεπε, λέει, νὰ ξέρω τὸ ποιηματάκι, ἀφοῦ εἶχε δημοσιευθῆ δυὸ φορὲς σὲ δυὸ διάφορα περιοδικά· νὰ τὸ θυμοῦμαι, λέει, ἀπέξω αὐτολεξεί, καί, μόλις τῶβλεπα, λέει, στὸ χαρτὶ ποὺ μᾶς ἔστειλε ὁ μικρός, νὰ φωναξω: «Μπᾶ! καλέ, τί μᾶς λέτε; Αὐτὸ εἶναι ἔργο τοῦ δεῖνα, δημοσιευμένο ἐκεῖ κι' ἐκεῖ!» Καὶ νὰ πῶ, λέει, στὴ Διάπλαση νὰ τὸ πετάξῃ στὸ καλάθι.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔκαμα αὐτὰ ποὺ, κατὰ τὴν ἰδέα του, χρωστοῦσα νὰ κάμω, ὁ νεαρὸς ποιητὴς μ' ἔβριζε μὲ τὸ χειρότερο τρόπο!

Ἀγανάκτησα φοβερά, ἔτομολογῶ. Ὄχι βέβαια γιὰ τὶς βρισιές, ποὺ δὲν μᾶγγιζαν, ἀλλὰ γιατὶ νὰ ὑπάρχουν νέοι, καὶ φοιτηταὶ μάλιστα, καὶ ποιηταί, καὶ ἀπὸ οἰκογένεια, ἱκανοὶ νὰ φερθοῦν, σὲ μιὰ τέτοια περίσταση, ἔτσι ὅπως δὲν θὰ τῶκανε ὁ πιὸ ἀνίδεος, ὁ πιὸ καράλογος, κι' ὁ πιὸ πρόστυχος ἄνθρωπος. Νὰ δὰ ἡ ὥρα, ἔλεγα, νὰ εἶμαι ἐγὼ ὑποχρεωμένος νὰ μαθαίνω ἀπέξω ὅ,τι δημοσιεύεται μὲ ὄνομα ἢ μὲ ψευδώνυμο, ἀτὸ γνωστὸ ἢ ἄγνωστο μουτζουρωτὴ χαρτιοῦ, στὰ τετρακόσια πενῆντα περιοδικὰ καὶ περιοδικάκια ποὺ βγαίνουν στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Ἑλλάδα! Μὰ ἔχω, δόξα σοι ὁ Θεός, πολὺ πιὸ ἀνώτερες, σοβαρὲς καὶ χρήσιμες ἀσχολίες, ἀπὸ αὐτὴ ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ πετύχῃ ὅλο μου τὸν καιρὸ ὁ παράξενος ὑβριστής μου! Καί, γιὰ νὰ τοῦ δώσω ἕνα καλὸ μάθημα, γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ποίημα καὶ πὼς πρέπει νὰ σκέπτεται κανεὶς πολὺ ὅταν πιάνῃ τὴν πέννα νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα, ἀποφάσισα νὰ στείλω τὸ γράμμα του, μὲ μιὰ ὡραία μήνυση ἐπὶ ἐξυβρίσει, στὸν Εἰσαγγελέα...

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ βάλω σὲ πράξη τὴν ἀπόφαση τοῦ θυμοῦ. Γιατὶ μεσολάβησε κάτι ἄλλο, ἀπρόοπτο, περίεργο καὶ σπουδαῖο. Καὶ τόσο πολὺ ὥστε μόνο γι' αὐτὸ σᾶς γράφω σήμερα ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία:

Ἀπαντήσαμε στὸν ἀδικημένο μὲ τὴν «Ἀλληλογραφία» ὅπως νομίζαμε ὅτι ἔπρεπε, καὶ μᾶς ξενάγραψε. Μ' αὐτὴ τὴ φορά, τὸ γράμμα του δὲν εἶχε βρισιές· εἶχε ἐξηγήσεις. Μᾶς ἐξηγοῦσε γιατὶ ἐπέμενε νὰ μὲ θεωρῇ παραβάτη τοῦ καθήκοντός μου καὶ μὲ τοῦτο ὑπεύθυνο γιὰ τὸ ἀδίκημα ποὺ τοῦ ἔγεινε. Κι' ἔλεγε ἀπάνω κάτω: Εἶμαι ἀρχισυντάκτης τοῦ καλύτερου περιοδικοῦ τῆς νεολαίας. Ἔχω καὶ τὴν ἐπιμέλεια ὅλης τῆς ὅλης του, ἑπομένως καὶ τῆς Σελίδος. Ποιὸ λοιπὸν θἄταν τὸ πρῶτο, τὸ κυριώτερό μου μέλημα, γιὰ νὰ ἐκτελῶ τὴν ὑπηρεσία μου ὅπως πρέπει, παρὰ νὰ παρακολουθῶ προσεκτικά, ἐπιμελέστατα, τὴν πνευματικὴ καὶ φιλολογικὴ κίνηση, προπάντων στὸν κύκλον τῶν νέων, τῶν παιδιῶν, κι' ἑπομένως νὰ διαβάζω ὅλ' αὐτὰ τὰ μικρὰ περιοδικά, καὶ τὰ πιὸ ἡμερόβια, καὶ τὰ πιὸ λαθρόβια, ὅπου συνήθως δημοσιεύουν τὰ πρωτόλειά τους; Τόσο γιὰ νὰ προλαβαίνω τὶς λογοκλοπίες στὴ Σελίδα, ὅσο καὶ γιὰ νὰ ξέρω τί γίνεται στὸν κύκλο αὐτό, στὴ νεολαία, ποὺ ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικὰ τὸ περιοδικὸ ποὺ ἐπιμελοῦμαι...

Δὲν ἐθύμωσα αὐτὴ τὴ φορά, ὄχι. Ἐγέλασα μόνο μὲ τὴν ἀξίωση. Ὕστερα ὅμως....ἔ, ὕστερα ἄρχισα νὰ τὸ συλλογιέμαι. Κι' ἀφοῦ τὸ συλλογίστηκα κάμποσο, ἔφθασα στὸ συμπέρασμα,—θὰ τὸ πιστέψετε;—πὼς ὁ ὑβριστής μου εἶχε πληρόστατα δίκηο! Ὄχι βέβαια γιὰ τὶς βρισιές. (κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ βρίσῃ τὸν ἄλλον, οὔτε ὅταν τὸν πιάνῃ νὰ παραμελῇ τὸ καθῆκον του). Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀντίληψη αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος. Ναί, ἔτσι εἶναι! Χρωστοῦσα νὰ διαβάζω ὅλα τὰ περιοδικάκια, ἔπρεπε νὰ μὴ μοῦ ξεφεύγῃ γραμμή. Κι' ἂν τῶκαν' αὐτό, θὰ θυμώμουν βέβαια καὶ τὄμορφο ἐκεῖνο ποιηματάκι τοῦ φίλου μας,—ἔστω καὶ χωρὶς ὄνομα, πὼς κάπου τὸ εἶχα ξαναϊδῆ,—καὶ δὲν θἄφτνα νὰ δημοσιευθῆ στὴ Σελίδα. Μὰ τὸ βρίσκω πάρα πολὺ σωστό! ἀναντίρρητο!

Θὰ μοῦ πῆτε: «Μὰ ἔχεις καιρὸ γιὰ μιὰ τέτοια παρακολούθηση; Τί νὰ πρωτοδιαβάζῃς; Τὰ βιβλία ποὺ χρειάζουνται κἀθεμέρα γιὰ τὴ δική σου μόρφωση, (κι' ἡ μόρφωση τοῦ μορφωμένου ἀνθρώπου δὲν τελειώνει ποτέ;) ἢ τὰ βιβλία ποὺ σοῦ δίνουν νὰ κρίνῃς; ἢ τὰ περιοδικὰ τῶν μεγάλων; ἢ τὰ περιοδικὰ τῶν νέων; ἢ τὰ περιοδικὰ τῶν μικρῶν; Καὶ πόσες ὧρες θὰ σοῦ ἔμεναν τότε γιὰ νὰ γράφῃς καὶ προπάντων γιὰ νὰ σκέπτεσαι;»

—Αὐτὰ ἔλα τὰ ξέρω καὶ τὰ παραδέχουμαι. Ἔξερω ἀκόμα πὼς λίγοι ἄνθρωποι στὸν τόπο μας ἐργάζουνται ὅσο ἐγώ: δέκα καὶ πολλὲς φορὲς δώδεκα ὧρες τὴν ἡμέρα. Μὰ τί σημαίνει; Καὶ δεκαπέντε μποροῦσα νὰ ἐργάζουμαι, καὶ πάλι νὰ μὴν κάνω τὸ καθῆκον μου. Ποιὸ θὰ πῆ, ἀγαπητοί μου, ὅτι τὸ πιὸ δύσκολο, τὸ πιὸ πολύπλοκο, τὸ πιὸ ἀγκαθωτὸ καὶ τὸ πιὸ λεπτὸ πρᾶγμα στὸν κόσμο, εἶναι αὐτὸ ποὺ λέμε καθῆκον. Νὰ κι' ἐγὼ ποὺ ἐνόμιζα πὼς τὸ ἔκανα ὁλόκληρο· μὰ ἔφτασε ἀντιγράφη ἕνας μικρὲς μας συνδρομητὴς ἕνα ξένο ποιηματάκι, γιὰ νὰ μάθω πὼς δὲν τὸ ἔκανα καθόλου! Ὅπως ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος φιλόσοφος, κι' ἐγὼ γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος. Τὸ μικρὸ αὐτὸ περιστατικό, ποὺ ἀλλοιώτικα θἄταν τόσο ἀσήμαντο, μοῦ ἔδωσε ἕνα μεγάλο μάθημα. Καὶ τόσο ποὺ ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ χρατήσω μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ **HECTOR MALOT**

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)

Τώρα πιὰ δὲν εἶχ' ἀνάγκη νὰ κοιτάζω κάθε στιγμὴ τὸν χάρτη, ὅκως ἔκανα ἀφότου φύγαμε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἤξερα ποὺ πηγαίνω, καί, ἂν ἦταν χρόνια ποὺ εἶχα ξαναπεράσῃ αὐτὰ τὰ μέρη μὲ τὸν Βιτάλη, θυμούμουν τὸ δρόμο καλά.

Γιὰ νὰ μὴν παρακουρασθῆ ἡ ἀγελάδα μας καὶ γιὰ νὰ μὴ φθάσουμε βράδυ στὸ Σιαβανό, ἐσκόπευα νὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε στὸ χωριὸ ἐκεῖνο, ὅπου εἶχα περάσει τὴν πρώτη μου νύκτα μὲ τὸ Βιτάλη. Κι' ἀπὸ 'κεῖ θὰ ξεκινούσαμε τὸ πρωΐ καὶ θὰ φθάναμε στῆς μάνας Μπαρπερίνας νωρίς.

Ἀλλὰ ἡ τύχη, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ μᾶς ἦταν τόσο εὐνοϊκή, γύρισε ἄξαφνα ἐναντίον μας καὶ μᾶς ἐχάλασε τὰ σχέδια.

Εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ χωρίσουμε τὴν ἡμέρα μας σὲ δυό, δηλαδὴ νὰ σταθοῦμε κάπου γιὰ νὰ φᾶμε, καὶ προπάντων γιὰ νὰ βοσκήσῃ ἡ ἀγελάδα μας.

Στὶς δέκα λοιπὸν τὸ πρωΐ, ἐπειδὴ βρήκαμε ἕνα μέρος ὅπου τὸ χορτάρι ἦταν πράσινο καὶ πυκνό, ἀκουμπήσαμε τοὺς σάκκους μας χάμω καὶ κατεβάσσαμε τὴν ἀγελάδα μας στὸν τάφρο.

Στὴν ἀρχὴ τὴν κρατοῦσα ἀτὸ τὸ σχοινί. Ἐπειδὴ ὅμως μοῦ φάνηκε πολὺ ἥσυχη καὶ προπάντων δοσμένη στὸ φαΐ, σὲ λίγο τύλιξα τὸ σχοινὶ στὰ κέρατά της καὶ κάθησα 'κεῖ κοντά της νὰ φάω τὸ ψωμί μου.

Φυσικά, ὁ Ματτίας κι' ἐγὼ τελειώσαμε τὸ γεῦμά μας πρὶν ἀπ' αὐτή. Ἀφοῦ τὴν καμαρώσαμε τότε κάμποση ὥρα, μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνουμε, ἀρχίσαμε νὰ παίζουμε μπίλλιες,—γιατὶ μὴ φαντασθῆτε πὼς δὲν μᾶς ἄρεσαν καὶ τὰ παιχνίδια ἢ πὼς δὲν εἴχαμε ἄλλο στὸ νοῦ μας παρὰ νὰ μαζεύουμε λεπτά. Ἂν ἡ ζωή μας ἦταν διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν περισσότερων παιδιῶν τῆς ἡλικίας μας, αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς δὲν εἴχαμε καὶ μεῖς τὰ παιδιάτικα γοῦστα καὶ τὶς παιδιάτικες ἰδέες, καὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν ἀφίναμε νὰ περάσῃ μέρα, χωρὶς νὰ παίξουμε μπίλλιες, ἀμάδες ἢ καβόκλικι. Ἄξαφνα, χωρὶς λόγο πολλὲς φορές, ὁ Ματτίας μοῦ ἔλεγε: «Παίζουμε;» —«Ναί», τοῦ ἀπαντοῦσα. Κι' ἀφίναμε κάτω τὰ ὄργανα μας κι' ἀρχίζαμε.

Κάποτε μάλιστα, ἂν δὲν ἦταν τὸ ρολόϊ μου νὰ μοῦ θυμίση τὴν ὥρα, θὰ βραδυαζόμαστε στὸ παιχνίδι. Μὰ εὐτυχῶς ποὺ εἶχα ρολόϊ καί, μαζὶ μὲ τὴν ὥρα, αὐτὸ μοῦ ἔλεγε καὶ πὼς ἤμουν θεσάρχης... Τότε ξαναπερνοῦσα στὸν πληγωμένο μου ὦμο τὸ λουρὶ τῆς ἅρπας μου καὶ ἐμπρός!

Τελειώναμε τὸ παιχνίδι μας πρὶν τελειώσῃ τὸ φαΐ της ἡ ἀγελάδα καί, ὅταν τὴν πλησιάσαμε, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ χορτάρι γλωσσιές, σὰ νἄθελε νὰ μᾶς πῆ πὼς πεινοῦσε ἀκόμα.

— Ἂς σταθοῦμε ἀκόμα λίγο, εἶπε ὁ Ματτίας.

— Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς οἱ ἀγελάδες τρῶνε ὅλη τὴν ἡμέρα;

— Δὲν πειράζει...λιγάκι ἀκόμα.

Περιμένοντας ὁλοένα, ξαναπήραμε τοὺς σάκκους μας καὶ τὰ ὄργανά μας.

— Νὰ τῆς παίξω ἕνα κομματάκι μὲ τὸ κορνέτο μου; εἶπε ὁ Ματτίας, ποὺ βύσκολα καθόταν ἥσυχος. Εἴχαμε μιὰ ἀγελάδα 'ς τὸ ἱπποδρόμιο ποὺ τῆς ἄρεσε ἡ μουσική.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησή μου, ὁ Ματτίας ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα σάλπισμα.

Μὲ τὶς πρῶτες νότες, ἡ ἀγελάδα μας σήκωσε τὸ κεφάλι· ἔπειτα ἄξαφνα, πρὶν προφθάσω νὰ ριχθῶ καὶ νἀρπάξω τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὰ κέρατά της, μᾶς ἔφυγε μὲ καλπασμό.

Ἀμέσως τὴν πήραμε καταπέδι, τρέχοντας καὶ μεῖς μ' ὅλη τὴ δύναμη καὶ φωνάζοντάς της. Εἶπα καὶ τοῦ Κάκη νὰ τὴ σταματήσῃ, μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νἄχῃ ὅλα τὰ χαρίσματα· ἕνας σκύλος τσοπάνικος θὰ ριχνόταν 'ς τὴ μύτη τῆς ἀγελάδας μας· ὁ Κάκης, σκύλος σοφός, τῆς ρίχθηκε 'στὰ πόδια.

Ἔννοεῖται πὼς αὐτὸ δὲν τὴν σταμάτησε καθόλου· ἀπεναντίας τὴν ἔκαμε νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα. Καὶ ξακολουθήσαμε τὴν τρεχάλα μας, ἐκείνη ἐμπρὸς καὶ μεῖς ὀπίσω.

Τρέχοντας, φώναζα τοῦ Ματτία· «Βλάκα!» κι' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ στέκεται, μοῦ φώναζε λαχανιασμένος: «Νὰ μὲ δεῖρης, μοῦ ἀξίζει.»

Ἤμαστε ὡς δυὸ μίλλια μακρυὰ ἀπὸ ἕνα μεγάλο χωριό, ὅπου εἴχαμε σταθῆ γιὰ νὰ φᾶμε, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ χωριὸ ἔτρεχε τώρα ἡ ἀγελάδα μας. Φυσικά, ἔφθασε κεῖ πρὶν ἀπὸ μᾶς, κι' ἐπειδὴ ὁ δρόμος ἦταν ἴδιος, μπορέσαμε νὰ ἰδοῦμε, μ' ὅλη τὴν ἀπόσταση, πὼς κάτι ἄνθρωποι τῆς ἔφραξαν τὸ πέρασμα καὶ τὴν ἔπιασαν.

Τότε μετρήσαμε λίγο τὸ τρέξιμο: ἡ ἀγελάδα μας δὲν θὰ χανόταν· δὲν εἴχαμε παρὰ νὰ τὴ ζητήσουμε ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἔπιασαν, καὶ θὰ μᾶς τὴν ἔδιναν εὐθύς.

Ὅσο πλησιάζαμε, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων μεγάλωνε γύρω 'ς τὴν ἀγελάδα μας κι' ὅταν τέλος φθάσαμε κοντά της, ἤτανε 'κεῖ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ποὺ συζητοῦσαν καθὼς μᾶς ἔβλεπαν νὰ ἐρχόμαστε.

Ἐνόμιζα, καθὼς εἶπα, πὼς δὲν εἶχα παρὰ νὰ ζητήσω τὴν ἀγελάδα μου. Καὶ τὴ ζήτησα. Ἀντὶ ὅμως νὰ μοῦ τὴν δώσουν, μᾶς τριγύρισαν κι' ἄρχισαν νὰ μᾶς κάνουν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις: Ποιοὶ εἴμαστε; Ἀπὸ ποῦ ἐρχόμαστε; Ποῦ βρήκαμε αὐτὴ τὴ ἀγελάδα;

Οἱ ἀπαντήσεις μας ἦταν τόσο ἁπλὲς ὅσο κι' εὔκολες· φαίνεται ὅμως πὼς δὲν ἔκεισαν κανένα καὶ δυὸ τρεῖς φωνὲς ὑψώθηκαν γιὰ νὰ ποῦν πὼς εἴχαμε κλέψει τὴν ἀγελάδα ἐκείνη ποὺ μᾶς εἶχε φύγει καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ μᾶς βάλουν 'ς στὴ φυλακὴ ὡς ποὺ νὰ ξεκαθαρισθῆ ἡ ὑπόθεση.

Ὁ μεγάλος φόβος ποὺ μοῦ προξενοῦσε ἡ λέξη «φυλακή» μὲ τἄραξε καὶ μᾶς χαντάκωσε. Ἄλλως τε ἀπὸ τὸ τρέξιμο λαχάνιαζα ἀκόμη καὶ δὲ μποροῦσα νὰ μιλήσω γιὰ ν' ἀπολογηθῶ. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἔφθασε κι' ἕνας χωροφύλακας. Μὲ λίγα λόγια τοῦ διηγήθηκαν τὴν ἱστορία μας καί, ἐπειδὴ δὲν τοῦ φάνηκε πολὺ πιθανή, ἐδήλωσε ὅτι πρὸς τὸ παρὸν κατασχέτει τὴν ἀγελάδα μας κι' ἐμᾶς μᾶς κάει 'ς τὴ φυλακή· ἀργότερα θὰ βλέπαμε. Ἔκαμα νὰ διαμαρτυρηθῶ· ὁ Ματτίας ἔκαμε νὰ μιλήσῃ...

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΛΛΗ Α. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ
(Ἀποτελιάτικο Τριαντάφυλλο)
ἐν Ἀθήναις, Α' Βραβ. τοῦ 173 Διαγωνισ. Λύσεων Πν. Ἀσκ.

ΣΤΑΜ. Κ. ΔΕΛΑΚΩΤΣΟΣ
(Κλεφτόπουλο τοῦ 21) ἐν Λαρίσῃ. Γ' Βραβεῖον Δημοψηφίσματος τῶν Ψευδωνύμ.τ. 1918.

ΟΔΗΓΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 14]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν.

1.—*Μικρὰ Μυστικὰ* ὀνομάζονται τετράδια τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἡ Διάπλασις, διὰ ν' ἀνταλλάσσονται κυρίως μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἑκαστον τετράδιον *Μικρῶν Μυστικῶν* περιέχει 30 ἐρωτήσεις καὶ, ἀπέναντι αὐτῶν, τὸν ἀπαιτούμενον χῶρον διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

2.—Τὰ *Μικρὰ Μυστικὰ* πωλοῦνται εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον μας. Ἕκαστον τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 30. Δέσμη τεσσάρων τετραδίων δρ. 1.

3.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων διὰ τοῦ Ταχυδρομείου τῆς Διαπλασεως γίνεται ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

α'.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ διὰ τοῦ Ταχυδρομείου τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγαὶ γίνονται ἀποκλειστικῶς μεταξὺ ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν θὰ γράψῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν μὲ ποῖον ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάξῃ, ἡ δὲ Διάπλασις θὰ δημοσιεύσῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς «Ἀλληλογραφίας», ἐὰν αἱ προτάσεις συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς δημοσιεύσεως ὡς ἑξῆς: Δια μίαν ἕως τρεῖς τὸ πολὺ προτά εις, λεπτὰ 50, διὰ τὰς περισσότερον εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον 10 λεπτὰ ἡ λέξις (π.χ. «ὁ Α θέλει ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν Β», ἢ: «ὁ Α μὲ τὸν Β καὶ μὲ τὸν Γ», ἢ: ὁ Α μὲ τὸν Β. μὲ τὸν Γ καὶ μὲ τὸν Δ». Κάθε μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς προτάσεις πληρώνει 50 λεπτά. Ἀλλ' ἡ πρότασις: «ὁ Α θέλει ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν Β, μὲ τὸν Γ, μὲ τὸν Δ, μὲ τὸν *Ἥρωα* τοῦ *Συνόλου*, μὲ τὸν *Μικρὸν Ἀθηναῖον* καὶ μὲ τὴν *Ἀμαρυλίδα*», πληρώνει λεπτὰ 50 +60=1,10, προστίθενται δηλαδὴ 60 λεπτὰ διὰ τὰς 6ξ λέξεις τῶν ἐπιπλέον τριῶν ψευδωνύμων)

β'.—Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἴδῃ τὴν πρότασιν, *εἶναι ἐνδεχόμενον ἐνδιαφερόμενος* νὰ τὴν δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἂν τὴν δεχθῇ τότε ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐδοποιήσεως, πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἓν τετράδιόν του πρὸς τὴν Διάπλασιν (συμπεπληρωμένον κατὰ τὰς κατωτέρω ὁδηγίας, § γ') ἡ ὁποία τὸ στέλλει πρὸς τὸν προτείναντα καὶ ἐκεῖνος πάλιν, ἅμα λάβῃ τὸ τετράδιον, *ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ τοιοῦτον ἐν ἰδικόν του*, (συμπεπληρωμένον ἐπίσης) διὰ ταχυδρομείου εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν δεχθέντα τὴν ἀνταλλαγήν. Οὕτω λοιπὸν ὁ *μὲν δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν στέλλει τετράδιον πρῶτος*, ὁ *δὲ πρότείναν αὐτὴν στέλλει δεύτερος*.

γ'.—Ὁ τε δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείναν, ὅταν θὰ στείλουν τὸ τετράδιόν των, πρέπει πρῶτον *νὰ γράψουν τὰς ἀπαντήσεις*, νὰ τὸ ὑπογράψουν πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμόν των, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἡ πρότασις, ἢ καὶ μὲ τὸ ὄνομά των μαζί, (*ἂν θέλουν* νὰ φανερωθοῦν), νὰ ἐσωκλείσουν γραμματόσημον δεκαπέντε λεπτῶν, (*πάντοτε 15 λεπτὰ* δι' ὁποιοδήποτε εἶδος τετραδίου, διότι *μὲ ὀλιγώτερα τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, πληρώνεται καὶ ἡ ποινὴ χιλίας ὑπηρεσίας τῆς ἀνταλλαγῆς: Μ. Μυστικῶν*), νὰ γράψουν εἰς τὸ ἄνω περιθώριον τοῦ ἐξωφύλλου μὲ *μολυβδοκόνδυλον* πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον, (τὸ ψευδώνυμόν του ἀρκεῖ) καὶ νὰ τὸ στείλουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς Διαπλάσεως ὅπως τὸ διαβιβάσῃ.

4.—*Τετράδια μὲ ἀκύρους καὶ ἀπρεπεῖς ἀπαντήσεις, ἢ ἀντικείμενα εἰς τὸ καθεστὼς, μὲ προσωπικοὺς ὑπαινιγμοὺς, μὲ περιγράματα, μὲ προτάσεις ἢ μὲ πληροφορίας ἐκτὸς τῶν ὁποντήσεων δὲν διαβιβίζονται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.*

5.—Νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ἐκ μέρους τῶν καθυστερούντων τετράδια, ἤτοι τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ ληφθέντα ἐντὸς μηνὸς τὸ πολύ, *δημοσιεύονται* μέν, ἀλλὰ σημειουμένου, συγχρόνως μὲ τὴν δημοσίευσιν, τοῦ ὁριθμοῦ τῶν τετραδίων τὰ ὁποῖα ὀφείλει ὁ προτείνων, ἐντὸς παρενθέσεως εὐθὺς μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του.

6.—Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ Ταχυδρομείου τῆς Διαπλάσεως, διὰ τοῦ *Ταχυδρομείου* ἐπίσης ὀφείλει νὰ τὸ ἀντιαποδώσῃ. Ἂν τὸ ἀνταποδώσῃ ἀπ' εὐθείας, θεωρεῖται διὰ τὸ Ταχυδρομεῖον μας ὡς καθυστερῶν.

7.—*Χάριν οἰκονομίας*, τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δύνανται νὰ στέλλωνται πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου ὡς ἔντυπα ὅτε πληρώνουν ἐλάχιστον ταχυδρομικὸν τέλος. (Καὶ ἡ Διάπλασις ὡς ἔντυπα τὰ στέλλει, ἀφίνουσα ἀνοικτὸν τὸν φάκελλον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ Ξεσπάθωμα.—Οἱ Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.

1.—Ξεσπάθωμα λέγεται ἡ φροντὶς καὶ ἡ ἐνέργεια τὴν ὁποίαν καταβάλλουν οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς ἐγγραφὴν *νέων συνδρομητῶν*, ἢ ἀγορασιῶν κατὰ φύλλον.

2.—Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ κινήσῃ περισσότερον τὴν ἐνεργὸν ἄμιλλαν τῶν φίλων της ἔδρυσε Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἑκάστην προκήρυξιν. Ἕκαστοι τιμαὶ καὶ ἀμοιβαὶ ἀπονέμονται εἰς τοὺς ξεσπαθώντας, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες.

3.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος λαμβάνουν ἀπὸ κοινοῦ μέρος: πρῶτον οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους καὶ τριμήνους καὶ δεύτερον, οἱ συνδρομηταὶ οἱ εὑρίσκοντες ἀγοραστὰς ἑβδομαδιαίους καὶ ἀναλαμβάνοντες τὴν εἰς αὐτοὺς διανομὴν τοῦ φύλλου, τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τοῦ ἀντιτίμου εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον μας. Οὗτοι ὀνομάζονται *Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἡ σειρὰ τῆς Διαπλάσεως.—Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως.

1.—Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ ἀποκτήσουν τὴν σειρὰν τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐκδοθέντων πρὸ τοῦ ἔτους, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνεγράφησαν.

2.—Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν 50 τόμοι, ὡς ἑξῆς: Α') Ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1893 ἐξεδόθησαν 21 τόμοι, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Πρώτης Περιόδου». Ἐκ τούτων ἀ 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 8ος, 9ος, 10ος, 11ος, 13ος, 15ος, 16ος, 17ος, 22ος, καὶ 23ος ἐξηντλήθησαν πρὸ πολλοῦ.—Β') Ἀπὸ τοῦ 1894 ἡ «Διάπλασις» ἔγινεν ἀπὸ δεκαπενθημέρου ἑβδομαδιαία, ἤλλαξε σχῆμα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Β' Περίοδον. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1919 ἐξεδόθησαν τόμοι 26, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Β' Περιόδου».

3.—Ἡ διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἔχει ἐκδώσῃ καὶ τόμους ἀνεξαρτήτους τοῦ περιοδικοῦ, περιέχοντας ἕκαστος ἀπὸ ἓν τερπνὸν καὶ ἠθικὸν ἀνάγνωσμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μυθιστόρημα εἰκονογραφημένον. Οἱ τόμοι οὗτοι τυπλοφοροῦνται *Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως*.

4.—Λεπτομερὴς *Τιμοκατάλογος* τῶν τόμων «Διαπλάσεως» καὶ «Βιβλιοθήκης» δημοσιεύεται ἑκάστοτε εἰς τὸ φύλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀνανέωσις συνδρομῆς.—Μέσα ἀποστολῆς χρημάτων.

1.—Ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν» εἶναι *προπληρωτέα*· ἑπομένως ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, πρέπει πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομή του, νὰ τὴν ἀνανεώσῃ. Ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὀφείλει νὰ τὸ δηλώσῃ δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συνδρομῆς του φυλλάδιον, σημειῶν ἐπ' αὐτοῦ τὴν λέξιν «Ἀπιρόσδεκτον, *μὲ τὸ ὄνομά του καθαρὰ καὶ τὴν διεύθυνσίν του.*

2—Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ παραγγελία, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν *κ. Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον Διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆ «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ὁδὸς Κύριπίου 38 εἰς Ἀθήνας*. Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν καὶ ἄλλων παραγγελιῶν ἀποστέλλεται: *Α') Διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς* (Mandat de Poste), ἡ ὁποία — σημειωτέον καλῶς — εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ δι' αὐτὸ τὸ προτιμότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο μέσον ἀποστολῆς χρημάτων.—*Β')* Ἐλλείψει ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, διὰ χαρτονομισμάτων καὶ γραμματοσήμων Ἑλληνικῶν. (Τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ στελλόμενα ἡμῖν χαρτονομίσματα ἢ γραμματόσημα ξένων Κρατῶν ἐξαργυροῦνται διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἀποστολέως ἐν τῇ ἀγορᾷ Ἀθηνῶν καταλογιζομένης εἰς βάρος αὐτοῦ τῆς ἀπωλειοούσης ἐπὶ ἐλάττων διαφορᾶς ἐκ τῆς μετατροπῆς αὐτῶν εἰς δραχμάς).—*Γ')* Διὰ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς (chèque) ἐπὶ οἱασδήποτε τῶν ἐν *Ἀθήναις Τραπεζῶν*, τῇ προσθήκῃ λεπτῶν 20 διὰ χαρτόσημον τῆς ἐξαργυρώσεως.—*Δ')* Διὰ χρυσῶν νομισμάτων ἐσφηνωμένων ἐντὸς λεπτοῦ χαρτονίου.—*Ε')* Διὰ ληξιπροθέσμων ταχυμεριδίων, μὴ κληρωθεισῶν ὅμως εἰσέτι λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τῶν 6 ἢ τῶν 2,50 δραχ., δεκτῶν πρὸς 5,40 τῶν μέν, καὶ πρὸς 2,25 τῶν δέ. (Ἐξωτερικὰ ἐγένετο τοιοῦτον ἐξαίρεσις ἀπαιτούμενα).—*ΣΤ')* Διὰ ταχυδρομικῶν ἐντολμάτων (postal order) τῶν Ἀγγλικῶν Ταχυδρομείων ἐπὶ Λονδίνου ἢ ἄλλης οἱασδήποτε Ἀγγλικῆς πόλεως, πληρωτέων εἰς τὸν κομιστὴν (δηλ. χωρὶς νὰ γραφῇ τὶς ἐπ' αὐτῶν ὄνομα παραλήπτου).—*Ζ')* Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀντὶ γραμματοσήμων, προτιμότερον εἶναι νὰ στέλλωνται *Διεθνὴ ἔνσημα ἀπαντήσεως* Coupon-réponse-international) πωλούμενα εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομεῖα τοῦ κόσμου πρὸς 25 λεπτὰ ἕκαστον.

3.—Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται *συστημένη* καὶ καλῶς *σφραγισμένη δι' ἰσχυροῦ κηροῦ*, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβιάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνομεν εὐθύνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως.—Ἐλλείποντα φυλλάδια.

1.—Ὁ πληρώνων ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον συνδρομὴν ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μιᾶς *ταινίας τυπομένης*, ἐπὶ τῆς ὁποίας τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῷ μεταξὺ ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως, ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

2.—Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων τῆς Διαπλάσεως γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Πρὸς ὅλους, καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀκόμη συνδρομητάς, μετὰ προσεκτικώτατον καὶ αὐστηρότατον ἔλεγχον τῆς διευθύνσεως· διευθύνσεως πρὸς βεβαίωσιν ὅτι οὔτε ἑνὸς συνδρομητοῦ φύλλον λείπει ἀπὸ τὸν φάκελλον ἑκάστης πόλεως. Ὅστις λοιπὸν δὲν λαμβάνει τὸ φύλλον τακτικά, πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι παίει τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεώς του ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἴτε ὡς μὴ δώσας ἀκριβῆ τὴν διεύθυνσίν του, εἴτε ὡς μετοικήσας καὶ παραλείψας νὰ μᾶς τὸ δηλώσῃ. Ἑπομένως, ἀφοῦ ἡ ἀπώλεια δὲν εὐθύνει ποτὲ τὸ Ταχεῖον μας, *οὐδεμία ἀνεξαιρέτος ἀντικατάστασις ἀπολεσθέντων φύλλων γίνεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου*. (Ἕκαστον τοιοῦτον γενικῶς λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35).

3.—Ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ ἀρχικὰ στοιχεῖα ἀποστολὴ φύλλου, ἢ οἱουδήποτε ἄλλου ἀντικειμένου, ἐκ τοῦ Ταχεῖου μας δὲν γίνεται.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακολοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ ἠμποροῦν νὰ στελλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀγατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΓΙΝΕΥΜΑ

— Τοτό, ψωγίσατε γιὰ τὰ Χριστούγεννα;

— Ναί, Μιμῆ μου. Ὁ μπαμπᾶς ἔφερε μισὸ γάλο καὶ μισὸ ἀρνί.

— Ζωντανὰ ἢ σφαγμένα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδριγκτων

***

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κώστας πηδοῦν.

Ὁ πρῶτος, ποὺ περνᾷ τὸν δεύτερο στὸ πήδημα, τοῦ φωνάζει θριαμβευτικά:

— Κώστα! σὲ περνῶ δυὸ πόδια!

Καὶ ὁ Κώστας:

— Τὸ ξέρω. Εἶσαι τετράποδο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδ. τῶν Ἑλληνων

***

Ἡ μαμὰ στὸν Τοτό:

— Ἡ Νίνα κρατεῖ μικρότερο μῆλο ἀπ' τὸ δικό σου. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ τὴν ἀφίσῃς νὰ διαλέξῃ;

— Ναί, μαμά. Τῆς εἶπα μολὶς τὰ διαλέξῃ ἢ τὸ μικρότερο μῆλο ἢ τίποτο. Ἔ, λοιπὸν ἐκείνη ἐδιάλεξε τὸ μικρότερο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριανταφυλλένας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 18 Δεκεμβρίου 1919

Στερεότυπον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

ΤΟ Ξεσπάθωμα, βλέπω μὲ χαρά μου, πηγαίνει λαμπρά. Εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου ὅσους ἐξεσπάθωσαν κι' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα. Εἶναι πάρα πολλοί. Ἀφίνω δὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ μοῦ γράφουν ὅτι ἐνεργοῦν. Τελειόπνοον, φίτος δὲν τὰ μείνῃ ἕνας κοὺ νὰ μὴν ξεσπαθώσῃ. Κι' ἔτσι πρέπει!..

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα τελειώνει τὸ τύπωμα τῶν «Φοιτητῶν» καὶ τὴν ἐρχομένη, σὺν Θεῷ, θὰ λάβουν τὸ χαριτωμένο βιβλιαράκι ὅλοι οἱ συνδρομηταί του. Ἀργὰ ὅμως λιγάκι, ἔ;... Μ' ἐν γνωρίζατε τὴν κατάστασιν τῶν ταχυγραφείων σήμερα στὰς Ἀθήνας, θὰ ἤσθε καὶ πολὺ-πολὺ εὐχαριστημένοι, τοῦ κατορθώθη — γιατί εἶναι κατορθωμα, — νὰ ἐλδοθοῦν οἱ «Φοιτηταὶ» τὰ Χριστούγεννα.

Πειρακτήριον, ὁ ἄθλιος τὰ γράμματά σου καὶ τὴν «Ἀτλαντίδα». Ὁ κ. Σ. μὲ παρακάλεσε νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅτι ὁ ἀνταποκριτὴς δὲν εἶχε σωστὲς πληροφορίες: Ὁ Σουρῆς, ἀρρωστος τότε, δὲν παρευρέθηκε στὴ συνεδρίασι, ποὺ ἔγινε ἀτὸ σπίτι τοῦ Βλόχου. Ἐφήφισε ὅμως, ἔστειλε ἐπιλοδὴ τὴν ψῆφο του μὲ γράμμα. Αὐτὰ τὰ πράγματα, βλέπεις ὦ. νὰ φθάσουν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ ξοναγυρίσουν; πολὺ μακρυφωνιστικὰ κάποιος.

Τὸ ξέρω, *Κίδιε Δάφνη*, ποὺ δὲν χωρατεύουν τὰ μοθήματα τῆς Δ' Γυμνασίου. Γι' αὐτὸ δὲν παραπονεῦμαι πιὰ δὲν μοῦ γράφεις συχνά. Ἔ ἀδα τὰ κομμάτια σου γιὰ τὴ Σελίδα, ἀλλὰ σὲ ποσοστὸ στὸ ἑξῆς—καὶ τὸ ξαναλέω γιὰ ὅλους—νὰ γράφῃς τὸ κείμενο σὲ χωριστὸ χαρτί. Γιατί ἔτσι δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μοῦ συνέχεια, ἀνάκατο, πῶς νὰ στείλω στὸ Τυπογραφεῖο, γιὰ νὰ στοιχειοθετηθῇ ἕνα; Νὰ τὸ κόψω ἢ νὰ τὸ ἀντιγράψω; Φασαρία. Ἔ ὦ ὅταν εἶναι χωρισμένο τὸ κείμενο, μὲ τὸν τίτλο του, μὲ τὴν ὑπογραφή του, τακτικά, στέλνω ἕνα, ὅποιο θέλω, καὶ τελειώνει.

Ἐνιοτέτοι, *Μικροσιάτη*, ὅτι τὰ πρωτότυπα εἶναι προτιμότερα ἀπὸ εἰς μεταφράσεις στὴ Σελίδα μας. Ἀλλὰ ποῦ νὰ βρίσκω τόσα ὡραῖα, γιὰ νὰ γεμίζω μιὰ Σελίδα. Γι' αὐτὸ τὴν παραγεμίζω καὶ μὲ καλὲς μεταφράσεις. Ὅτι ὅμως εἶναι ὀλιγοβίβλιο περιττεῖ, δὲν συμφωνῶ. Λογοτεχνικὴ ἐργασία εἶναι κι' ἡ μετάφρασις, ὁ δὲ σκοπὸς τῆς Σελίδος μας εἶναι νὰ ἐξασκήσῃ τοὺς φίλους μας, ἔσοι ἔχουν κάποια κλίσιν, νὰ ἐργάζωνται λογοτεχνικά, μὲ τὸ νὰ ἐκφράζουν σὲ καλὴ γλῶσσα καὶ σὲ καλὸ ὕφος, εἴτε δικές τους ἰδέες, εἴτε καὶ ξένες.

Εὐχαριστῶ, *Δετιδεῦ*, γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ Ὁμίλου σας κοὶ τοῦ εὐ ο.μαι μακρυζωΐς κὶ ὅσα γράφει. Εὐχαριστῶ ἀκόμη γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ προπάντων γιὰ τὰ ὑγιεινὰ λόγια ποὺ τὸ συνοδεύουν. Ὅσο γιὰ κείνους ποὺ στέλνουν γιὰ τὴ Σελίδα ξένα ἔργα γιὰ διά τους κοὶ ποὺ τοὺς παραβάλλεις ἐμὲ τοὺς ἀνάδρους, στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι φεβοῦνται τοὺς ἀπλοτέρους ἐχθρούς καὶ σφοῖζουν γυναικόπαιδες, τί νὰ σοῦ πῶ! πολὺ αὐστηρὴ ἡ κρίσι.

Μπαρουτογαλουχηθεῖσα Λευτεριά, σοῦ ἔστειλα ὅτι ἐξήτησες καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Ὄχι; στὸ Δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1919 δὲν εἶναι ὑποψήφιον κανὲν ἀπὸ τὰ ἐφετινὰ ψευδώνυμα. Αὐτὰ θὰ διαγωνισθοῦν στὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1920. Ἔ νοῦ ὦ; ὑποψήφια· διότι ὁ ἐκλογεὺς μπορεῖ νὰ μετοχειρισθῇ καὶ τὸ ἐφετινὸν τοῦ ψευδώνυμον εἰς τὸ ψηφοδέλτιόν του.

Σὲ συγχωρῶ, *Δ. Σ. Κ.*, καὶ χωρὶς ἐνὸς πέσῃς στὰ πόδια μου γιὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃς. Τέτοιες φράσεις νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε ὅταν γράφετε σὲ μένα... Κατὰ τὰ λα τὸ γράμμα σου μ' εὐχαριστήσε πολύ. Ἀπ' ὅλα εἶχε κι' ἀπὸ λίγο.

Μὲ μεγάλη χαρὰ δέχθηκα καὶ τὸν ἀδελφό σου, *Τιμημένο Τοτόφκι*. Εἶναι πολὺ τιμητικὸ γιὰ μένα αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις, ὅτι ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σου μάγαποῦν ὅσο κοὶ σύ. Ἀλλὰ νὰ διαλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμο, γιατὶ αὐτὸ ποὺ ζητᾷς, δὲν εἶναι ἐλεύθερο.

Ὁ *Ρεγκλὺς* μοῦ γράφει: «Φίλοε, μαζὺ μὲ τὴ νέα μου συνδρομή, πῆρα κοὶ ψευδώνυμο, γιὰ νὰ μποῦ κάποιο κι' ἐγὼ νὰ γράφω στὴ Σελίδα Συνεργασίας. Θὲ προσαθήσω δὲ νὰ ἐργασθῶ καί, μὲ τὴ βοήθειά σου, νὰ γίνω τέλειος, γιὰ νὰ μὲ ἀναδείξῃς, ὅπως ἀνέδειξες τόσους ἄλλους». αὐτὸ τὸ πολύτιμο σχολεῖο ποὺ λέγεται *Διάπλασις*. Ἔχω ὁπούσει τὰ πιὸ ἐπαινετικὰ καὶ θαυμαστικὰ λόγια γιὰ σένα ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου, ποὺ κι' αὐτὸς στὴν ἡλικία μου ἦτο συνδρομητής σου, σήμερα δὲ εἶναι συνεργάτης εἰς τὰς καλλιτέρας ἐφημερίδας καὶ περιοδικά». — Σοῦ εὐχομαι λοιπὸν ἀναδειχθῆς καὶ σὺ σὰν τὸν ἀδελφό σου, πρὸς τὸν ὁποῖον διοβιβάζεις τοὺς χαιρετισμούς καὶ τὰς εὐχαριστίας μου.

«Ἰδιαιτέρως μὲ χαροποιοῦν αἱ Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαίδωνος, —μοῦ γράφει ὁ Ψαφιδεύς.—Ἰδίως οἱ δύο πρῶται εἶναι ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι ἂν ὁ κ. Φαίδων ἐνόκλεν ὅλας τὰς ἐπιστολάς του, ἀπὸ τὸν κοιρὸ ποὺ ἄρχισε νὰ γράφῃ, θὰ ἔκοψνε τὸ πιὸ ἀνάρπαστο παιδικὸ βιβλίο, ὄχι μόνο ἀπὸ μικρούς, ἀλλὰ κι' ἀπὸ μεγάλους. Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα μου;» Πολὺ κολακευτικὴ καὶ γιὰ τὸν κ. Φ. καὶ γιὰ τὴ Διάπλασι. Ἀλλὰ ξέρεις πόσους τόμους βιποτεβούσαν αἱ Ἐπιστολαὶ εἰσιπένες ἐτῶ.; Δώδεκα τὸ λιγώτερο! Ἐκτὸ, ἂν ἐδιαλεγε τὶς καλύτερες κι' ἔκαμνε μόνο ἕνα δυὸ τόμους. Ἔ, αὐτὸ μπορεῖ κάποτε ν' γίνῃ. Πρὸς τὸ παρόν, αἱ Ἐπιστολαὶ ὑπάρχουν στοὺς τόμους μου καὶ οἱ τόμοι μου ὑπάρχουν. Ὁποιος θέλει λοιπὸν ἀγοραζει ἕνα τόμον καί, ἐντὸς ἀπὸ τόσα ἄλλα ὡραῖα, ἔχει καὶ 50 Ἐπιστολὰς τοῦ Φαίδωνος.

Ἡ *Σαλαμπό* μοῦ στέλλει σήμερα ἕνα διηγηματάκι, τὸ πρῶτο της γιὰ τὴ Σελίδα καὶ πειρμένει μὲ καρδιοκτύπι ἀπάντησή μου. Ἔνοιοῦ καλὰ τὸ καρδιοκτύπι τῆς. *Σαλαμπό*. Ἂς μάθῃ ὅμως, καὶ λὰς τὸ μαθοῦν ὅλοι ὅσοι μοῦ στέλνουν ὅτι ποτὲ δὲν ἀπανεῦ γιὰ τὰ κομμάτια κοῦ λοβείνω. Ἀπλῶς τὰ ἀφέρω σὴ σχετικὴ Στήλη, γιὰ νὰ δίπουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅτι τὰ ἔ ὀδα. *Ἔπειτα τὸ δοβ ζω καὶ, ὅσα μὰρέσουν, τὰ δημοσιεύω*. Τὸ μόνο κάνω μιὰ σύντομη κριτικὴ γι' αὐτά,—γιὰ τὰ δημοσιευμένα. Διὰ τὰ ἄλλα τίποτε. Ὥστε καὶ ἀνάγκη κι' ἡ *Σαλαμπό* πρέπει νὰ κεριμένῃ, ὅπως περιμένουν ὅλοι.

«*Ἀλεκάκι*, οἱ συνεδρίασεις τοῦ «Ἐρασιτεχνικοῦ Συλλόγου» γίνονται κάθε Σαββάτον, 5 μ. μ., στὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Θεάτρου, ὁδὸς Νίκης, 50 Α. Δοκιμαὶ γίνονται κι' ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ στὸ σπίτι τοῦ κ. Ξενοπούλου, καὶ στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε εὐγενῶς δασκαλίαν. Αὐταὶ αἱ δοκιμαὶ ὁρίζονται ἀπὸ τοὺς ἔχοντας μέρος εἰς τὸ ἴδιον ἔργον, εἰς ἡμέρας καὶ ὡ ας ποῦ νὰ συκατρούν ὅλοι. Ὥστε ἀφοῦ ἔχῃς μαθήσει ὦ; τὶς 6, πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Ξ. νὰ συνενοηθῆς δι' ἰδιαιτέρας δοκιμάς.

Μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχοι, *Φρουρὲ τῆς Ἑλλάδος*, ὅτι ὁ κ. Φαίδων δὲν θὰ σᾶ, στερήσῃ κιὰ τὰς «Ἀθηναῖ ὰς Ἐπιστολάς

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Είναι ὁ τελευταῖος **ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ**

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1919

Μὲ τὰς 400 Σελίδας του.— Μὲ τὰς 100 εἰκόνας του. — Μὲ τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια».—Μὲ τὴν «Συμμορίαν τοῦ Ἀρλεκίνου».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δραμάτια, ποιήματα. κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄραπτος, δρ. 12.*—(καὶ ταχυδρ. δρ. 12,50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 13,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.) *Ραμμένος, δρ. 14.*—(καὶ ταχυδρ. δρ. 15,50 καὶ διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερ.)

Νεανίας, ἀ. *Ἄγγελος Φθιτός*, ἀ. *Ὑποκόμης τῆς Βραζελώνης*, ἀ. *Ναύαρχος Κανάρης*, ἀ. *Σεληνοφωτισμένη θάλασσα*, κ. *Ἀήττητος Ἀεροπόρος*, ἀ. *Δοξασμένη Σημαία*, ἀ. *Νέος Βολταῖρος*, ἀ. *Ἔκκεντρικός*, ἀ. *Μαγνιόλια*, ἀ. *Μαγεμένος Βοσκός*, ἀ. *Ρόδινος Ἄγγελος*, ἀ. *Δαφνοστεφὴς Ἑλλὴν*, ἀ. *Γυιὸς τοῦ Ἰησοῦ*, ἀ. *Λευκορεῖτις Ἀάφνη*, κ. *Τρικυμία*, κ. *Ἄγριος Ἀτσίγγανος*, ἀ. *Τεύθρας*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 8 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Ἰδεῶδες τῶν Ἑλλήνων* μὲ *Ἄνθρωπον, Γρηγορ. τὸν Ε', Ἰουδήθ.*—τὸ *Ἀραπάκι* μὲ *Θεὰν τ. Εἰρήν., Ρεζεντά., Γογ. Ψαροπ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τρυφερὰν Παρθένον* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, ἂν καὶ λίγο δυσανάγνωστη· σὲ παρακαλῶ, γράφε μου καθαρώτερα· στεῖλε μου τὴ φωτογραφία καὶ τὴ μικραίνα·) *Νόραν* (σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅσα γράφεις· παραστικά.) *Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς* (ἀκριβῶς ὁ διαθέσιμος τόπος ἔλειψε· αὐτά, βλέπεις, δημοσιεύονται κατὰ τὴν ἀνάγκη τῆς σελιδοποιήσεως, κατὰ τὸ χῶρο ποὺ μένει κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα κομμάτια·) *Θέμιν Κ.* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα.) *Κόκκινον Βράχον*, διαβίβασε τὰς εὐχαριστίας μου, γιὰ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου σας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιμένω πολλά.) *Φωτεινὴν Π.* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῶν δύο προσφιλεστάτων ἀδελφῶν σου·) *Ὠχρόλευκον Ἀφροδίτην* (πῶς πῆγες λοιπὸν στὰ Ἑλληνικά; λαμπρὰ βάβαια, ἀφοῦ μελετοῦσες· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς μένει στὸν Πειραιᾶ ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν κατάγεται ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη·) *Βερβένιαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ περαστικά·) *Ἀντ. Λ. Κορ.* (ἔλαβα εὐχαριστῶ, ἐστείλα.) *Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, Πάλμυν, Ἡρωϊκὴν Ζέμον, Τρικυμίαν κτλ. κτλ.*

Ἀνεμοστρόβιλον, Ματωμένο Δαφνόκλαδο, Νικήφοραν Κυανόλευκον, Γλαυκ. Ἀθηνᾶν, Ἐλεύθερον Κωνσταντινοπουλίτην, Τρελλοκόμησσαν, Ἐανθομαλλούσαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Βαρβαρομ. Ἑλλάδα, Τεύθραν, Γλυκειὰν Ἀνάμνησιν (ἐστείλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν 17ην Δεκεμβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

31. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος.

Ἂν τὸ τρίγωνο μὲ τρία
Μοναχὰ γράψῃς στοιχεῖα,
Μάθημα βαρὺ δηλώνεις
Ποὺ σὲ κάνει νὰ ἱδρώνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπ. Κ. Ταλιμιδοῦ

32. Συλλαβόγριφος.

Νότα μουσικῆς ἐνώνω
Μ' ἕνα ζῶο τρωκτικό,
Καὶ ἀμέσως φανερώνω
Πρόσωπο ἀγαπητό
Σὲ διήγημα γνωστό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδριγκτων

33. Ἀναγραμματισμός.

Ἑνὸς γράμματος τὴν θέσιν
Σ' ὁποια λέξιν ἂν ἀλλάξῃς,
—Ὦ τί δύναμις! τί νόμος!
Θὰ θαυμάσῃς καὶ θὰ κράξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατριωτικ. Ἑνώσεως

34. Παλαιὸν Αἴνιγμα.

Βυθίζομαι εἰς τὰ ὕδατα
Πρὸς χάριν τῶν ἀνθρώπων
Καὶ προσελκύω θύματα
Χωρὶς μεγάλον κόπον.
Διότι ἔχω ὡς ὅπλον μου
Τὸν δόλον, τὴν ἀπάτην
Καὶ ὅμως εἶμαι δέσμιον
Εἰς τρίχα λεπτοτάτην.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαρικ. Π. Κουφοπαντελῆ

35. Ταῦ

```
+ + + + + + + = Ἀρχ. βασιλ.
* * * + * * * = Ἰχθύς.
* * * + * * * = Ρῆμα.
* * * + * * * = Ἄφκυια.
* * * + * * * = Σάτυρος.
* * * + * * * = Ρήτωρ.
* * * + * * * = Τύραννος.
```

Καθέτως διάσημος γυνὴ τῆς Ἀρχαιότητος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ

36. Τρίγωνον

```
* * * * * *  = Φιλόσοφος.
* * * * *    = Χώρα τ. Μ. Ἀσίας.
* * * *      = Αἰ. μηρόν.
* * *        = Ἀντωνυμία.
* *          = Τροφή.
*            = Σύμφωνον.
```

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ψυχῆς

37. Κρυπτογραφικὸν

```
12345678 = Ποταμὸς
27428    = Ποτόν.
35745    = Θηρίον.
42824    = Κακόν.
57428    = Πόλις.
6238     = Ζῶον.
728      = Νῆσος.
856658   = Ἅγιος.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφοιτητρίας

38—42. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Δανός, πλέω, στόλος, δεελός, ἀξία.

Ἐστάλη ὑπὸ Γρ. Δ. Καχριμάνη

43. Ἀπροσδόκητον

Ποία Κυριακὴ πέφτει πάντα Σάββατο;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λιλίκας

44. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κατωθὶ ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν τὸν θεὸν τοῦ πολέμου.

1. Θεά. 2. Θεός. 3. Θεά. 4. Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀναγεννηθ. Ἑλλάδος

45. Μικτὸν

ο - μν - ουο - θντς - η - δ - οα - θντς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοκκλίτσας

46. Γρῖφος.

```
      μαρτ              μαρτ
μαρτ        μαρτ      μαρτ        μαρτ
      1          ουδ          1
μαρτ        μαρτ      μαρτ        μαρτ
      μαρτ              μαρτ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνακατοσούρας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 45

573. Ἀργοστόλιον (Ἄργος, τό, Αὐών. —574. Χάλκη· Ἄλκη.—575. Κῶς-Φῶς.— 576 Μεταλλεῖον-Μετάλλιον.

577. Ν Α Ν Ο Σ
Α Λ Υ Σ
Ν Υ Ν
Ο Σ
Σ

578. Ὁ ἡμίθεος (εἶ μὶ θεός.)—579. ΣΟΥΔΑΝ (ὄνος, ὄδνον, Δανός, Ἄδαν, νοῦς.)—580. ΑΘΗΝΑΙ (Ἄφρων, Θαραλέος, Ἤπειρος, Νεότης, Ἀσθενής, Ἰδρύω.)—581. Ὅστις ὑπῆρξεν ἐχθρός, οὐδέποτε θὰ ὑπάρξῃ φίλος.—582. Τὰ μεγάλα πνεύματα συναντῶνται (τὰ μὲ γὰ-λὲ-πνεύματα-σύν-Ἀντών' τέ.)

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, καὶ 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ. 4*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 4,30* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 4,60* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄραπτος *δρ. 12* καὶ ραμμένος *δρ. 14*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ὁ ἄραπτος καὶ δρ. *1,50* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ 1,50* εἴτε ἄραπτος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ'—29]

ΣΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπὸ μιὰ καρδιά, ποὺ εἶναι χαρισμένη στὴ λατρεία θρησκείας, ποὺ ἡ ἀνάμνησή της χάνεται στὸ μάκρος τῶν αἰώνων καὶ τὰ ἐρείπιά της ξεχωρίζουνε μὲ σιωπὴ μυστήριου στὰ κρὰ-κουρα καὶ τὰ σύθεμπα, ποὺ σκορπίζουνται πέρα κατὰ τὴ δύση, τὶς πιὸ ἐξωραϊσμένες, τὶς πιὸ ἐνδόμυχες κοιλιὰ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀπάντητους θάλαμους εὐχέ-τη:...

Πειρακτήριο
Μαχαβαράτα
Κρεωνιοπρόστη, κ. ἀ.

[Κ'—30]

Γ' ΕΡΩΤΗΣΗ "ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΣ,,

Πρώτο βραβεῖο.. *Κανένας* —Δεύτερο· *Ἄγελλος Φθιτός*, εὐπρόσδεκτος· γιὰ τὴ χάρη τοῦ πρώτου καὶ τὸν ἐξαιρετικὸ πρόλογο τοῦ δεύτερου μέρους. *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, μελετημένος ὅσο λίγοι, ἐγκωμιστὴς σιὴ θεωρία του, ἀλλοπρόσαλλος αὐτὴ τὴ φορὰ στὴ σκέψη του.—Τρίτο. *Νέμεσις*, ἰδεολόγος ἀκαταλόγιστος· ἡ ἀπάντησή του ἐξεζητημένη· βραδύδεται γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ρύμη τοῦ λόγου του. Ἔπαινος· *Μικρασιάτης, Καμέλια, Συνέδριον Βερσαλλιῶν, Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός, Ψωφιοῦς.* Δὲν ἀναφέρω τοὺς ἄξιους μνείας, Εὐχαριστῶ *Χλωρενηγμένη* καὶ *Ζ νδβέστα* γιὰ ἐχτὰ δεκαγωνισμοῦ ἔξοχες ἀπαντήσεις τους.

Μαχαβαράτα

[Κ'—31]

Τὸ ψευδώνυμό μου κρύβει ἀγνὲς ἰδέες κ' ἐχι λόγια τοῦ ἀέρος, σαπουνόφουσκες. Τί; ἰδέες μου τὲς νοιώθετε.

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

[Κ'—32]

Δέχομαι ἀνταλλ. καρτῶν, τοπεῖα ξένα, ἔργα ζωγράφων. Δ]ης.: Τέκνη Σχ. ζῶν, ρ. γ. Ἀθήνας.

[Κ'—33]

ΓΟΡΓΗ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ δὲν ἔχεις δίκαιον πολλὲς φορὲς σου ἀντήχησαν τὸ σον ἁρμονικὰ στὴν καρδιά μου. Ὅπ γιὰ τὸ ἄλλο, ὅπως σὺ ἐνοιες; τὴν φ λίν. **ΣΕΛΗΝΟΦΩΤΙΣΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣ**

[Κ'—34]

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

Ὑποψήφ. στὸ Δημόψηφ. τοῦ 1919

[Κ'—35]

ΒΑΡΒΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΒΑΡΒΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

[Κ'—36]

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1919

Ὑποστηριζόμ. ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδία

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[Κ'—37]

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ ἢ Ψωφιοῦ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 19

[Κ'—38]

Ἐμπρός, παιδιά! χαρίσατε ἕλοι τ ψῆφον σας στὴν **ΗΛΙΟΓΕΝΝΗ**

Βελουδένιο Τριαντάφυλ

[Κ'—39]

Ἐἰσθε ἱκανές, ΧΑΛΚΙΔΙΟΤΙΣΕΣ; Β στέμας. *Ἀπὸ τὴ Γαλλία* θαμε.

ΤΙΛΝΤΑ, ΤΙΝΙΑ, Ι

[Κ'—40]

ΞΕΝΕ ΝΕΑΝΙΑ, ΑΡΙΕΑ,

Σὲ ἕνα τρανὸ εὐχαριστῶ κλ τὸν ἄπειρό μου ἐνθουσιασμὸ γιὰ τ ληθινὰ πρωτότυπα τετράδιά σας· μόνα τώρα ἔλαβα. **ΑΕ**

[Κ'—41]

Ὅλοι ψηφίσατε τὸ:
ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΑΛΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 31-99 Ἀριθ. ἐντ. 2982